

Cena Numeru 2 centy w Krakowie i Podgórzu 3 centy na prowincyi.

PRENUMERATA

mięsięcznie w Krakowie i K.: z dostawą do domu 1 K. 50 h.; na prowincyi z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal. — Prenumerata za granicą 1 mk. 50 fl. 2 fr. i rs. POJEDYNE ZE SZCZEPANARZE NABYWAĆ MOŻNA W WSZYSTKICH AGENCYACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

NOWINY

„Dziennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.”

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, Rynek gł. L. 8, Tel. 627, przyjmujące od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowin” w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY: LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 627) od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze Rynek gł. L. 8, l. p. Reklamów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 2 centy w Krakowie, 3 centy na prowincyi.

OGŁOSZENIA

za wiersz peltu 16 hal., za każdy następny raz 12 hal. drobne ogłoszenia po 4 halercy od wyrazu minimum 50 hal.). Nadesłane za wiersz peltowy 50 hal., spody na każdej stronie po 3 Kor. — Załącznik 20 Kor. za tydzień.

Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Hupczyński.

Administracja „NOWIN”: Rynek st. L. 8, otwarta od 9-1 w południe i od 3-5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokółowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

Szmaciarze krakowscy i lwowscy.

Krakowscy „Naprawdę” oburzyli się na „Czas”. O co? O to, że poruczył, natywny „Czas” napisał, iż stanowią „Naprawdę” w sprawie morderstwa Syczyńskiego, różni się korzystnie od stanowiska lwowskich szmaciarki, zwanej „Giosem”, która obydł swoich artykułów na równi stanęła z „Dziennikiem”. Krakowscy czerwoni szmaciarze obrzucili się bardzo na „Czas”, że poruczył ich o trochę więcej przywołania. Oni wyrażają sobie takie komplementy. Oni, krakowscy dziennikarze towarzyszą, są takimi smyśli hajdamakami i wrogami polskości, co ich lwowscy lubieniej drubni z pod czerwonego stendardu. Węgi krakowscy, nie tyle czerwoni, ile ruda, szmaciarka, dała nam w „Czasowi” łobuz „odprawę”. Wczorajscy „Naprawdę” magi „Czasowi”, iż „nie rozumie, że inna jest wola na cichej woli, inna jest wola szalejącego wina”.

I pisze szkieletu krakowska gadulka. „Na gruncie krakowkim wieść o zamachu i śmierci namiestnika... wywołała żądanie głębszego poruszenia... zajęstrowana ja, jako wypadki niezwykłego zgonu znacznego dygnitarza... Z pewnem uszcieniem ślgi konstataowano przytem w duchu, iż Kraków wulgam jest od kawaleryi socjalistycznych i — po przeczytaniu nadzwyczajnych dodatków przez ciekawych — cały ten żywioł niedzielnego potoczył się swoim zwykłym torom”.

Miron Syczyński.

Niewątpliwie więkzo wrazenie wywołały były niedawne wypadki w Lizbonie, gdyż zawierają w sobie pewną zagadkę, pod adresem przyzwoite: czy wybuchnie tam rewolucja, czy tron zostanie obalony, czy prezydent nim owdalnie, czy republika się skonoliduje?..

Tak pisze krakowski „Naprawdę”. Oni są zawsze konsekwentnymi. — Dlatego jednak, skoro w swoich politycznych uczuciach zapobiegają się głównie lizbońską zagadką, nie przesłaniają do Portugalii? Społeczeństwo chętnieby im kosztą podróży zapłaciło.

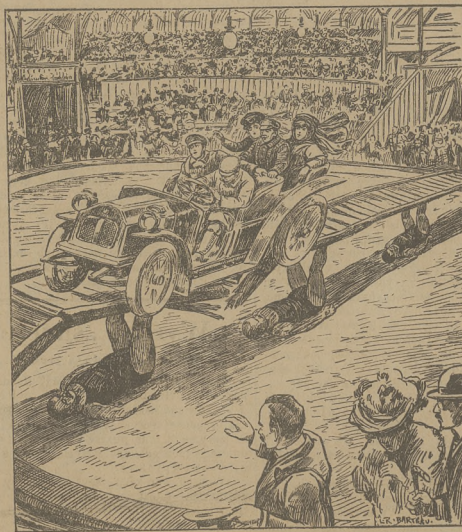
Wysoce znamiennym objawem socjalistyczno-hajdamackiego braterstwa jest fakt, że poseł dr Liebermann z Przemyśla, podobno „Polak”, objął obronę Syczyńskiego, którego jedynym motywem dalałania była nienawiść do poleksów. Donosi o tem lwowska socjalistyczna szmaciarka, a więc chyba wiadomość, trudna do wiary, jest prawdziwą! Pan Rola i p. Liebermann podają sobie ręce.

Dlaczego Syczyński mordował uśmiechnięty?

Wszyscy świadkowie, którzy Syczyńskiego widzieli w poczekalni namiestnika, szemają zgodnie, że młody ten hajdamaka okazywał niepojęty spokój, że miał dobry humor, że patrzył do lustra, czytał gazetę etc. Dzienniki raszkie uważają to za dowód bohaterstwa Syczyńskiego, robią go „głosem” ukraińskiego nacjonalizmu! — Wszakże Syczyński wie, że będzie przez sąd na śmierć skazany, a jednak jest takim smaczkiem, że ani na chwilę przemyślał nie okazał strachu!

Gdyby istotnie ruskiem mordercy śmierć groziła, gdyby istotnie sablując namiestnika wazył swoje życie, monaby zbrodni Syczyńskiego przynależała szlachona cynna odważnego. Tam gdzie stawka jest życie własne, tam trzeba do czynu od wagi. Ale Syczyński, morderca, nie marzył swego życia. On wiedział doskonale, że grozi mu ostatnie tylko dniase więzienia, że, jakkolwiek przez sąd na śmierć skazany zostanie, wyrok nie będzie wykonany!

Syczyński przed swoją zbrodnią niewątpliwie dowiedział się od prawników, że morderstwo, popełnione nie w chęci syzku, jest karana łagodniej, karane więzieniem; nado wiedział, że nie grozi mu nawet dożywotnie więzienie, bo kara dożywotniego więzienia nie bywa stosowana względem ludzi tak młodych jak Syczyński. Syczyński wiedział też, że hajdamaczyna ruska okrzyknie go ideaowym bohaterem, że polewie ruscy ujmą się za nim w Wiedniu i nie dadzą mu „krzywdy” zrobić, a może nawet wystarają się kiedys

Straszny wypadek w cyrku. (Patrz „Ze świata”).

o amnestyi dla niego. Syczyński wiedział to wszystko — i dlatego siedział mordować z uśmiechniętą miną. On cenniego swego życia nie wazył..

Ukraińskie „Dziło” miało hajdamacką bezcelność porównać zamach Syczyńskiego z zamachem p. Dobrodziekiej na Skafitona. Dzienniki polskie wykazały obydwa przewrotność tego porównania: tam kat okrutny, wykonujący absolutną wolę, tu urzędnik postępujący zawsze ze skrupulatnością i lojalnością; tam nastawstwo gwałtu i bezprawia, tłumienie i rajdofobij wszelkie objawy narodowego życia, tu państwo konstytucyjne, w którym Rusini mają wszelkie swobody, swoje szkoły, swoje dzienniki i swoich posłów, wyprawiających bekarnie wszelkie awantury... Ale nie zwodzić nikł uwagi na jeszcze jedną zasadniczą różnicę, między tymi zamachami. Oto p. Dobrodzieka, wykonując zamach na kata warszawskiego, niosta rzeczywicie swoje życie w ofierze.

Ta młoda dziewczyna nie mogła mieć nadziei uratowania się ciekawką (istotnie tylko niemal cudem udało jej się uciec!), lecz musiała być przygotowana na to, że schwytana, zostanie kolibam męska krowana, a w 34 godzin później sawśnie na szubienicy. Ta młoda Polka istotnie poświęciła wówasza życie i 14 lat; Syczyński nie lekkał się kolibofobij, widmo szubienicy nie płoszyło mu sun, a ustny komisarz policyi lwowskiej czepałoby go nie koliba, lecz paplerosami po samuscha....

Nominacja namiestnika Galicyi.

Wiedeń, Rostyrngiętce nominacyi namiestnika odwieka się z powodu nieobecności ministra dla Galicyi, Eksceel. Abrahamowicz wraca dopiero 26 b. m. z Abazyi; prezydent gabinetu hr. Beck jednak przyrzekł, że najpóźniej do wtorku sprawa

Nowy Żyd wieczny tułacz

Wesela Floryna. — Cóż tam? — spytała panna Cardoville. — Pan Rodin przyseadł... Obawiam się naprzykrzył pani, nie chciał wyjść; ale powrócił za pół godziny... Czy go pan przyjmie? — Dobrze... — rzekł brabla do Floryny — i chochym ja był jesszcze u pani, można go wprowadzić... A zwracając się do panny Cardoville, spytał: — Czy przystajesz na to pani? — Zgadnam się... — odpowiedziała. I ogień gwałtem błyznął w jej oczach, gdy pomyślała o tym przewrotnym Rodinie. — Ockł stary lotr!... — rzekł pan Montbron. — Zawsee ja nie wierzylem tej krywej głowie! Floryna wyszła, zostawiawszy brabiego ze swoją panią.

IV. Miłocé. W pannie Cardoville saszło jakby przeobrazenie: pierwszy to raz jej piękność okazała się w całym swym blasku. Aż do owego czasu pokrywała ją obłożność, blg zachmurzona smartwieła; a teraz jasny promień słońca nasłg ja oświetlił. Lekkie podrażnienie chytrcośl Rodina przemieniło, jak lekki cich, na exole młodej dziewczyny. Co znaczyły teraz dla niej te kłamstwa, te sardydy? Alboż nie kosztaly już niewzroczony? A nadel... jakak wladca ludzka mogła wlepszac się między nią a Dżalmę, tak już pewnych nawasjem siebie? Ktoby śmiał walczyc przeciwko tym dwóm istotom, saufanym i pewnym niezłomnej miłości i śmiałości? Ktoby odważył się iść za nimi w ową palającą atmosferę, w którą się oni puszczali, oni, tak piękni, tak szczęśliwi, którzy się mieli jedynocześnie niewygasną miłocé, oni, których ostankio i bromio ich szczęście, ubrojone na wszelkie przygody? Ledwo co wyszła Floryna, kiedy Adriana przedko zbliżyła się do brabiego; zdawało się, jakby rosła; widząc ją postępującą lekko, trzymającą, uradowaną, rekiłbyś, że to jest bóstwo, unoszące się po oblokach. — Kiedy go zobaczę? — To było pierwsze słowo do brabiego Montbron. — Ale... jutro. Przygotował go trzeba do takiego swetaka: dla tak ognistej natury... tak nagła, tak niespożiwiana radość... mogłaby być wiele skłódlaw. Adriana przez chwilę zamylała się i nagle rekiła: — Jutro... tak... nie przędsie... mam szachon serca. — Jaki? — Dowiesz się pan... Om mnie kocha... w tych słowach sawiera się wszystko... one słomaczę wszystko... tak wszystko... a jednake mam tyśnięciem saypana na ustach... co do niego... przed jutrem nie powiem panu sadnego... jutro, jest dla mnie święta rocznica... Otdąd bede żyła wlek... szczęśliwie... mogę zaszekać... Uwazasz pan... — Potem, dając znak sknieleniu panu Montbron, zaprowadziła go do Indryjskiego Bachusa. (Dalszy ciąg nastąpi.)

Magazyn mebli
SZCZEPANA ŁOJKA
Kraków, ul. Szpitalna l. 34, naprzeciw teatru. Nr. tel. 738.

poleca w wielkim wyborze kompletne urządzenia pokoi sypialnych, jadalnych, salonów i t. p. Soty wszelkiego rodzaju, materace, poduszki, koldry, dywany, chodniki, portyery, firanki, kapy na łóżka, serwety na soty i t. p.

